

Isten dicsősége

Textus: 2 Móz. 20, 18-21

„Az egész nép pedig látta a mennydörgéseket, a villámlásokat, a kürt zengését, és a hegy füstölését, és látta a nép és megrémült, és hátrább állt. Ezt mondták Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk, de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. Mózes pedig mondta a népnek: Ne féljete, mert azért jött az Isten, hogy titeket megpróbáljon, és hogy az Ő félelme legyen előttem, hogy ne vétkezzetek! Távol állt azért a nép, Mózes pedig közelebb ment a felhőhöz, amelyben az Isten volt”.

Három kérdésre szeretnék, bibliai szellemű választ adni, az alapige alapján. A kérdések:

Hogyan viszonyuljunk az Isten dicsőségéhez?

Mit tegyünk azzal, amit kaptunk, átértünk?

Miért kapunk áldásokat, és mit kell velük tennünk?

Háromféle hozzáállást tapasztaltam és láttam meg az Igében, a feltett kérdések vonatkozásában.

Mózes bement az Isten dicsőségébe, az Ő jelenlétébe. A 2 Móz. 34, 29-35 tartó igeszakasz elmondja azt, hogy Mózes arca annyira fénylett, mikor kijött a felhőből, hogy a főemberek és a többiek is félték ránézni. Mózes azonban szólt hozzájuk, felbátorította őket, míg végül odajárultak hozzá, és ő beszélt hozzájuk.

Félelem és csodálat, egy-két lépés megtétele, de maradt az alaphozzáállás, ami így néz ki:

Csak te beszélj az Istennel, azután mondd el nekünk, de Ő ne szóljon közvetlenül hozzánk, mert az, veszélyes!

Mi motiválta ezt? A lázadó természetük és a nem tiszta **lelkiismeretük**. Amikor valaki tudja, hogy lelkiismeretét **bűnök és rendezetlen dolgok terhelik**, akkor annak az Isten közelsége félelmetessé válik. Mindenki felelős önmagáért, mi is tehetünk azért, hogy a lelkiismeretünk felszabaduljon. Az Úr előtt való őszinte **megalázkodás és bűnbánat** helyre tudja állítani a kapcsolatot az Úrral. János apostol szerint, ha mi szívünk nem vádol minket, akkor **bizodalmunk van az Istenhez**.

Eredmény itt sajnos ez lett. Nem vették át, amit Isten nekik szánt, szűkölködtek az Isten dicsősége nélkül! Újra és újra „rászorultak” a közvetítőre, **megmaradtak a szellemi kiskorúságban**. Pedig Mózes mindent megtett, amit csak tehetett. Átadta nekik az Úr üzenetét, parancsait, de ők megtartották azt az alap hozzáállásukat, hogy **távolságtartók maradtak**. Ez az egyik hozzáállás. Ne válasszuk ezt! **Menjünk közel az Úrhoz!** Fizessük meg az árát annak, hogy közel lehessünk Őhöz. **Vegyük át az Ő dicsőségét!** Teljünk meg vele! Beszéljünk közvetlenül az Úrral! Halljuk meg mi magunk az Ő szavát!

Nézzünk egy másik esetet! Az **Úr Jézussal** együtt van Péter, Jakab és János a megdicsőülés hegyén!

Mindannyian ismerjük ezt a történetet, amit Lukács leír a 9, 28-40 tartó szakaszban. Ami itt történik, az rendkívüli, és hatalmas. Félelmetes és dicsőséges átéléssel, látomásokkal és a dicsőség sugárzásával teljes. Amit Péter mond, az utal a második fajta hozzáállásra. „Mester jó nekünk itt lennünk, készítsünk, azért három hajlékot...”!

Nem akarnak lejönni onnan, ott akarnak maradni! Élvezni akarják a dicsőséget. Ami önmagában nem baj, hiszen áldásos és csodálatos, és ki tudja, hogy mikor lesz még egy ilyen alkalom? A legtermészetesebb az, hogy ezt kihasználjuk. Milyen bölcsék vagyunk ugye? Csakhogy odalent a hegy lábánál vár egy nagy feladat, a **démonok kiűzése**, az ördög munkájának visszaszorítása, a **megszállott fiú megszabadítása**.

Az eredmény itt is ismeretes. **Csak jóval később ismerték fel, hogy a dicsőségből jövő erőt be kell állítani a szolgálatba!** Akik ezt nem ismerik fel, azok hajlamosak maradnak az önmaguk legeltetésére. Túlértékelve önmagukat a „szuper szellemi” kategóriába helyezkednek. Ők azok, akiket nehéz a szolgálatra „rávenni”, ők mindig „csak” nyelveken akarnak imádkozni, énekelni, táncolni az Úr előtt. Miért írtam idézőjelbe a csak szót? Azért, mert én is nagyon **fontosnak tarom** az Isten színe előtt, **tiszta szívvel való örvendezést**, és én is szoktam azokat tenni, amiket megemlítettem az előző mondatban. Hiszem az Igét is, hogy az **Úrnak öröme a mi erősségünk!** Azt viszont tudomásul kell vennünk, hogy **mindennek rendelt ideje van.** Ideje van az örömnak és dicsőítésnek, és ideje a szolgálatnak, a másokért való harcnak, a könyörgésnek, imádságnak, közbenjárásnak, akár még sírással is, böjtöléssel is. Ezt is vállalnunk kell! **Teljünk meg Isten dicsőségével, hogy azután ezzel az erővel tudjunk szolgálni, hatalommal és tekintéllyel!**

A harmadik történet. A Próféták felmennek az Isten hegyére, **lehozzák az Isten dicsőségét** és átadják! A teljes igeszakasz az 1 Sám. 10, 1 -7. Ezen belül az 5-6 vers elmondja nekünk a következőket: *„Azután eljutsz az Isten hegyére, ahol a Filiszteusok előőrsei vannak. Mikor pedig bemész oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, akik a hegyről jönnek le, előttük lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők maguk prófétálnak. Akkor az Úrnak Lelke reád fog szállni, és velük együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszel!”*

Az egész igeszakasz nagyon ígéretes prófécia Saulnak, akinek **lépéseket kell tennie** a dicsőség átvételére. Itt fizikai lépésekről van szó, egyszerűen arra kell mennie, amit Sámuel mondott neki! Sokszor az Úr olyan egyszerűen szól nekünk, mégsem tesszük meg azokat a lépéseket. Itt Saul még megtette, és itt még jó példa. Ráchel sírja felé halad, a prófécia szerint itt két emberrel kell találkoznia. Ez megtörtént. Ez jelezte, hogy jó irányba halad, bizonyosságot adott neki a kijelentés valóságáról. **Isten nekünk is ad ilyen jeleket**, ha odafigyelünk Rá! A Tábor tölgyfájához jutás, a kenyér és bor átvétele tovább jelzi a helyes irányvonalat. Az Úr **megerősítéseket** akar nekünk adni, hogy teljes biztonságban tudjunk Óreá hagyatkozni, Neki engedelmeskedni. A folytatás tovább erősíti ezt, amikor az Isten hegyéhez ér, ahol a próféták seregével találkozik.

Mielőtt erről a találkozásról szólnék, egy nagyon fontos dolgot meg kell említenem. A szentíró feljegyezi, hogy ott vannak a Filiszteusok előőrsei. Ennek komoly üzenete van. Fel kell készülnünk arra, hogy amikor mi a **Szentlélekkel együtt mozdulva**, Isten dicsősége felé közelítünk, akkor az ellenség egészen **odáig fogja előretolni** a démoni hordáját. Ahol a Szentlélek hatalmasan megnyilvánul, ott a démonok is meg fognak nyilvánulni. Ettől nem szabad megijednünk, inkább számítanunk kell rá, és ellene állni, megdorgálni, **legyőzni az Úr hatalmával! Nem a félelemnek a Szellemét kaptuk!**

Visszatérve a prófétákhoz, nézzük meg, hogy mik voltak náluk! Lant, dob, síp, és hárfa. Miért kellettek ezek nekik? Ők tudatosan mentek fel a hegyre, tudatosan vitték magukkal, az eszközöket. Vajon miért kellettek ezek nekik ott a hegyen? Azért mert Istent akarták dicsőíteni, **az Ő jelenlétébe akartak kerülni**, prófétálni akartak, át akarták venni az Úrnak a kenetét! Át is vették, prófétáltak, és mikor jöttek lefelé **át voltak itatva Isten dicsőségével.** Így történt a találkozás Saulal az engedelmes „**előkészített**” emberrel! Saulnak szüksége volt erre a találkozásra. Ma is sok ember vár, vágyakozik egy ilyen találkozásra.

Nézzük a folyamatot! Mi tudatosan készülünk, készülhetünk az Úr **dicséretére** és **imádatára.** Magunkhoz vesszük az eszközöket erre nézve. Sátán tesz néhány próbálkozást, de mi számítunk erre és visszaverjük. El kezdjük imádni az Urat, és közben **átjár bennünket az Isten dicsősége.** Ezt átveszzük, majd „**lehozzuk**”, hogy a Saulok is kaphassanak, abból a dicsőségből, amit Isten nekik is szánt. Ez egy csodálatos folyamat! Ez valóság! Ez átélhető, megcselekedhető. Nem elmélet! Meg fogjuk ezt tenni? Legyenek ilyen tudatos alkalmaink! Szükségünk van Isten dicsőségére, mert a nélkül szűkölködik az egyház. Legyünk gazdagok Isten dicsősége által!

Legyenek sokan más emberekké, azáltal, hogy rájuk száll az Úrnak Lelke! Mi pedig legyünk eszközök ebben. Legyünk Isten **munkatársai** az Ő dicsősége átadásában!

Nézzük itt a prófétákat! **Nem tartották meg maguknak az áldást, tovább tudták adni a kenetet Saulnak.** Ez a harmadik hozzáállás. Az eredmény egyértelmű Saulra rászállt a Szentlélek, mássá lett, megváltozott a szíve, átvette az áldást, és elkezdte alkalmazni az első lehetséges időpontban. Ez győzelmet hozott az ő számára, amit az egész ország élvezett! Az ellenség pedig kénytelen volt tudomásul venni a vereségét!

Tehát a kérdésre, hogy - miért adja nekünk az Úr az Ő dicsőségét, és mit kell azzal tenni, - a válasz a következő. Azért adja az **Ő dicsőségét nekünk**, hogy azt **lehozva átadjuk** másoknak, hogy megteljenek isteni erővel és felbátorodjanak a győzelemre! Nem jó hozzáállás az, ha megtartjuk magunknak, az áldást, a kenetet. **Szolgáljunk vele Isten dicsőségére!** Vonjunk bele másokat is az Úr közelségébe!

A feladatunk a következő: Megvívni az Úr harcait győzelemre! Felbátorítani az Úr népét! Megrettenteni és megfutamítani az ellenséget! **Visszafoglalni** azokat a területeket, amelyeket az ellenség elvett az Isten népétől!

Itt sok mindent fel lehetne sorolni, de a témánál maradva szorosan egyet említenék. Nagyon sok gyülekezet elveszítette az **Úrban való örömet, Isten dicsőségét nem tudja átvenni, vagy még érzékeln** sem. Így aztán a vallásos alkalmak nem sok embert vonzanak, és a gyülekezet vegetál. **Szűkölködik az Isten dicsősége nélkül.** Pedig az Úr meg akar ajándékozni bennünket az Ő dicsőségével, jelenlétével. Készülnünk kellene a tudatos **átvételre, és átadásra**, másoknak pedig az engedelmes átvételre. Lesznek, akik átveszik és átadják? Lesznek, akik elfogadják és átviszik az áldást a szolgálatukba?

Te melyik hozzáállást választod?

Hajlandó vagy megtenni a szükséges lépéseket?

Töltsön be bennünket az Isten dicsősége a Szentlélek által és használjuk ezt az áldást és kenetet, arra hogy másokkal megosztva győztes néppé lehessünk!

Olyan néppé, akik között lakozik az Úr!

Nyeste Ferenc OIH vezető